

DE DINGEN  
DIE IK NOOIT  
KON ZEGGEN



De dingen  
die ik  
nooit  
kon  
zeggen

ROXANNE  
WELLENS

Van Halewyck



Voor elke onbeantwoorde liefde.  
Voor elke partner die zich opzijgeschoven voelt.  
Voor iedereen die vlucht naar plekken  
met minder scherpe randen,  
zoals games, drank, drugs, of de liefde.  
Voor elk gemis, elke schreeuw en elk gebroken hart.  
Voor alle zonnebloemen.





## I n H O U D

11

Het skelet  
opvissen

33

De botten  
horen rammelen

89

Trommelen  
op het hart

161

Het verhaal van  
Skelettevrouw





Je zal leren dat er voor sommige dingen  
geen woorden zijn.  
Omdat ze te mooi zijn.  
Te diep gaan.  
Te overweldigend zijn.  
Te veel pijn doen.

*Tine Bergen*



Het skelet  
opvissen

Leesvoorbeeld

Eenzaamheid. Het woord dat ik tijdens mijn puberteit en de jaren daarna het best heb leren kennen. Soms was het mijn vijand, soms mijn beste vriend. Tot vandaag ben ik er nog altijd niet uit welke van de twee ik verkies.

De eenzaamheid verminderde toen ik jou ontmoette. Ik had eindelijk iemand gevonden die mij begreep. Na een tijdje begon ik te geloven dat niemand me kon snappen, als jij het niet kon. Je begreep alles. Tot je het niet meer deed.

Je sprong zonder aankondiging in een afgrond en ik ging je achterna. We vielen. Waar we neerstortten was het donker en vies. Jij had iets waarmee je jezelf kon afleiden. Ik had alleen jou.

Je ging er zo in op dat alles rondom je vervaagde. Je vergat de slijkerige bodem onder onze voeten, het gebrek aan licht en de koude die opsteeg uit de grond. Je vergat dat we moesten eten en drinken. Uiteindelijk vergat je mij ook. Ik keek toe hoe je een nieuwe wereld voor jezelf creëerde.

Een wereld waar geen plaats was voor twee.



Eerst wou ik dat je terugkwam. Ik wou weg uit de donkere put waar we in terecht waren gekomen, maar niet zonder jou. Ik ging liever dood dan dat ik je achterliet.

Dan wou ik alleen nog maar dat jij mij meenam, dat ik een plaats kreeg in je verknipte realiteit. Het maakte niet uit wie ik daarin was of wat ik deed, zolang ik voor jou maar bestond.

Wanneer je geen van beide deed, probeerde ik een leven op te bouwen. Ik deed alsof het licht was, terwijl ik eigenlijk niets kon zien. Ik deed alsof je er was, terwijl ik alleen jouw lichaam kon voelen. Dat was de enige manier waarop het kon. Niet één keer ging het door mijn hoofd om zonder jou weg te gaan. Tot ik het deed.



Toen ik je voor het eerst zag, was het alsof alle puzzelstukjes op hun plaats vielen.

Je ogen vond ik het mooist. Ze waren van een fel soort blauw, als de zee op een heldere dag.

Op avonden wanneer precies het juiste licht in de kamer viel, waren ze groen.

Ik was al vaak verliefd geweest, maar dit keer was anders.

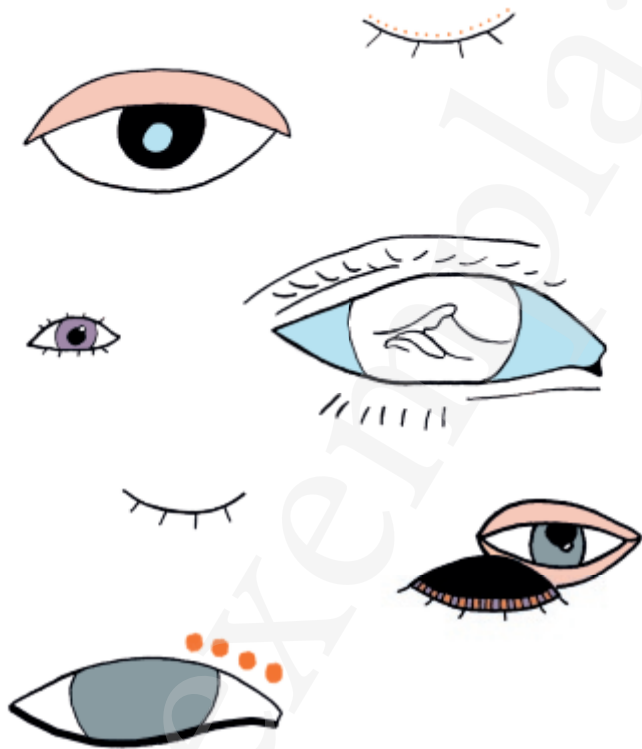
Meer.

Ik had nog geen woord tegen je gezegd, maar ik wist dat het blauw van jouw ogen mijn favoriete kleur zou worden.

Ik wou het zo graag. Ik wou jou zo graag dat ik afwijzing niet accepteerde.

Om samen te kunnen blijven, moest mijn liefde groot genoeg zijn voor ons allebei.

Het was de enige manier.



Je overkwam mij niet.

Je overrompelde

overweldigde

overviel.

Tijdens onze eerste gesprekken deed je je best om iemand te zijn die je niet was. Iemand die je graag wou zijn, terwijl ik de schoonheid van jouw ware ik allang had gezien.

*Wat jij dacht dat ik zag:*

Een man met veel zelfvertrouwen die precies wist wat hij wilde. Iemand die het leven alleen aankon, die geen anderen nodig had om gelukkig te zijn. Iemand die het voor elkaar had, die de wijde wereld voor zich had liggen.